

Babasınız hocam ya...

Hep anlatıp durmuşumdur. Bu birikimler gecesine de katılamadım. Hem de burada tatil iken. Berlin'de akademik hüsranslar içersindeyim, size yazamadan duramadım. Resimleri de görünce çok duygulandım. İnsan iki babasını da bırakıp gitmemeli...

“Ya ben Karadeniz’e gidemeyecek kadar duygusaldıysam?” dalgasına yağmuruna karşı yeniden iman etmeli...

Okuldan mezuniyetimle çok hızlı bir şekilde pazarın doyumsuz insanları tanımış tekrardan bir ahiret yuvası kuran öz babamın başının ucunun kenarına yaslanmışım. Dünyanın o hızlı ve de zamansız geçiciliği ile geçip gidici bir noktaya da temas etmeden duramayacaktım. Mesleki hayatı bir kez daha gündemime alarak ikincil planda yüksek lisansı bir işsizliği uzatma yöntemi olarak ve işte o bilimle temas etme aşkı ile tercih ediyorum.

2010 Kasım ayı. 21 yaşındayım... TMKV'nin koridorlarındayım. Bir dolu insan burs mülakatlarına katılmış. Allah'a ödünç verecek insanlar karşısında mı? Bir kez daha sosyal yardım alıyormuşçasına üzerimdeki mal varlığını mı sereceğim yoksa. Bu da her vakıf gibi ananızın, babanızın kardeşinizin, eşinizin, memleketlinizin, daha iyi dostunuzun vakfi midir? Sitem eden ben, geçmiş yıllardaki hüsrans dolu burs mülakatlarımın perdelerini çekiştiriyorum. Benden bir cümle dökülüyor:

Hayatım boyunca hep dürüst oldum, bütün burs müracaatlarında, bu zamana kadar da hiç burs çıkmadı. Adil olan bunun adil olmadığına hükmedebilirdi. Yalan söylemek teşvik edilen midir!

Oradan ansızın bir çaycı çıkıyor ve diyor ki “aman ha yalan söylemeyin. Muharrem Balcı’yı tanır mısınız? Yalanı gözünden yakalar”. Tebessüm ediyorum. Yeni demlediği çayını paylaşıyor. Dürüstlük esasına şahit kılacak birine denk geleceğim. Mutlu oluyorum.

İsmim okunuyor. Başvuru masasında muhtelif mesleklerden bir kaç kişi bulunuyor. Bir iktisatçı! Beni bir siyasi olabilme ihtimaline karşı savunmaya tutuyor. Çılgınca sorguluyor. O sırada masadaki hukukçu, Muharrem Balcı bir Karadenizli edasıyla sorgulamaya müdahale ediyor. Esastan, sorgulamanın yönüne hâkimcesine...

Akademisyen olmak istiyorsun demek? Evet diyorum. “Peki, akademisyen olmak adına Karadeniz’e gider misin diyor. Bilmiyorum gidebilirim, herhalde, diyorum. Yılın en korkak cevabıdır bu:) O dakikada beni Karadeniz’e gönderecekmiş hissine kapılıyorum

- Bir idealistle karşı karşıyasın Ayşe! Aman Yarabbim diyorum, daha çok küçüğüm, genç bile değil miydin?

Ve Genç hukukçuları soruyor. Duymadım diyorum, sonra utanıyorum, lakin Balcı da utandırıyor:) Okulumun dibinde Bilim ve Sanat’ta her hafta Salı, bir Salı, salılardan salı hiç mi duymazsın denk gelmezsin? Birkaç arkadaşının salı çıkışları, Bilim ve Sanata gidişi, hiç mi

çağrılmazsın. Balcı'nın Ne'nden bahsettiğini bilmiyorum. Cebinden çıkardığı kartı uzatıyor ve diyor ki Salı'ya bekleniyorsun...

Elimde kartla çıkıyorum Genç hukukçulardan. Bir arkadaş, kapıda bekleyen diyor ki:

- Anlaşıldı!

Anlamıyorum...

Salıya ayak basamıyorum hemen. O saatte bir dersimle çakışıyor diye... Amma ataleti sevmeyen, arıyor... Hukuk tarihçisi aranıyor! Nasıl şaşkınlık içersindeyim: Sektör tüm hukukçulardan bir halk edasıyla nefret etmeme sebebiyet verirken, bir ilim adamı yeterince hukukçu tanımadığımı vurguluyor ve bunu destekliyor, kanıtlıyor... Çağrıda bulunuyor

- Başvurmak ister misin diyor?

Yine bilmiyorum diyorum.

Benim en büyük ayıbım olan kararsızlığım oracıkta Muharrem Balcı'yı hayal kırıklığına uğrattıyor:) Sonra üslubuyla yazıyorum Hocaya. Arayıp, bir fidana olan inancının beni nasıl duygulandırdığını dillendiriyorum. Ve o da diyor ki:

- Kararsız olduğumu gördüm fakat mülakatta samimiyetini de okudum. Seni de bir genç hukukçu kabul ettim, artık bizim için değerlisin.

Allahın değeri üzerinde olanlardan değer görmek...

Maili okuduğumda gözlerimden pıtır pıtır yaşlar dökülüyor ve o zaman bir yerlerde bir hukukçu kimliğiyle bu pazarda bir cihat havzası inşa eden insanları görüyorum. Bana ilim amel ile birlikte işlerken, koyul o zaman yola diye sarsıyor. Mevla seni bir yerde kayıracaktır diye... Bir kez daha İslam'a davet edercesine. Mail zincirlerinden bir yerlerde de atarlanıyor. Yanlış insanlarla mı tanışacağım diyorum!

Ve yine de bir Salı'ya gidiyorum erken saatlerde çok kalabalık olmadan. 40 yıllık dostumuz, babamız birşeyler okuyor. Bir aile buluşması gibi şevkle içeriye giriyorum. Giriş o giriş:) hep şevkle orda kalıyorum. Salı'sından Cumartesi'sine ve hatta bir lütuf olarak Perşembesine. Annem sitemler ediyor. Balcı'nın dünya hayatımıza ipotek koyduğundan bahsediyor. Anne diyorum müteessir olmaman lazım. Bir dünya süsünün uğrunda ipotek koyulan hayatın peşinde değildik ama hayatıma ipotek koymayı da eyleme geçiren tek insandan bahsediyorum:)

Her Salı her mü'minin heyecanını görüyorum. Her şefaath zincirine katılabildiğimde yeniden iman etmemiz için davet alıyorum ve öncünün de bu vesileyle yeniden iman edişine. Hatırlattıkça hatırlamasına.

Yalnızca bu mu? "Ruh çalışırken mide boş kalır mı" diyorlar. Havva ablam çıkıyor pişirdikçe pişiriyor, yedirdikçe yediriyor. Haydi, haydi haydiii haydeee diye bir Karadenizli, lokmalarımızı bitirmeden bağıyor. Ve o zaman nasıl hızlı yemek yeniri öğreniyorum.

Sonra gidiyorum...

İradi gelişimimi amele yönelik bir romantizmle birleştiren, her zayıflığımda hakiki bir operasyona giren bir güzel insanı, onun değerli evlatlarını sürekli anmak düşünüyorum, dualarımı ediyorum.

Genç hukukçuları tanıdıkça çok seveceksin diyen Balcı'ya yanılmadığı için dua ediyorum. Ve genç hukukçu her değerli kardeşime de Karadeniz'den selamet diliyorum. Allahın bereketi üzerinizde olsun, uzun hayırlı ömürlerinizde buluşmak toplaşmak duasıyla...

Hep diyorum burada gurbetten yakınanlara, ben Türkiye'de iki aile bıraktım, iki kocaman aile; nitelikle nicelikle...

Sabır ve Dua ile...

Ayşe Nur Saldıran

(BİRİKİMLER IV Takdim ve Plaket Töreni sonrası e-posta. 25.12.2013)